

V naší civilizované společnosti lidé preferují umřít na srdce, má to totiž svou noblesu na rozdíl od smrti způsobené měchýřem, střevy nebo varlaty. Je to čistější nežli cirhóza nebo vykrvácení, vypadá to dobře i v novinách, a nakonec, můžeme to říct bez hanby a okolků na rohu ulice, v nákupním centru nebo když čekáme v řadě na pokladnu.

Když přes bouřlivý večer velkých dramát udeří blesk nakonec do „angíňáků“, ti si pak sahají na hrud' a celýma rukama uchopují mašli od kravaty s obličejem svraštěným v útrpné grimase. Vypadají, že přehánějí, že se nafukují bezdůvodnou pýchou, jenomže oni jsou upřímní a je třeba jim věřit, tohle je opravdické padání opony v divadle jejich života. Já jsem ale taky upřímný, no chybí mi ta okázalost velkých kardiaků a budu se muset uspokojit s tím, že zemřu na dně, trochu uboze, jako kterýkoliv mladý trpící rakovinou. Jistě, nešetřím se, jsem jako bezhlavý, s ústy plnými útrobní žluče, ale takhle to chodí, když se můžeme koukat jenom na to, co už bylo nebo do sebe sama, kde už brzy nebude nic víc než závan větru a zbytek žluče.

Větší posun smyslu P2

stylové výkyvy P3, PD4, P5, P8

kromě poznámek velmi pěkná čeština, styl umírněný, ale vyrovnaný, dynamika vyprávění dobrá

B-C